

nævnte, er jeg ganske enig med ham. Det, jeg kritiserede, var, som sagt, ikke Minimumet, hvor Ministeren hverken er strengere eller mildere end Kommissionen.

Den højtærede Minister var, forekommer det mig, heller ikke ganske loyal overfor mig med Hensyn til mine frygtelige Anskuelse vedrørende § 232. Den angaar den, der modtager Betalinger for usædelige Handlinger begaaede med en Person af samme Køn. Jeg hævdede, at man burde straffe ikke blot den, der modtog Betaling, men ogsaa den, der ydede Betaling. For mig vilde det staa som noget, vi ikke kan forsvare i Lovgivningen, at sige, at den ulykkeligt stillede, der kan være fristet med Penge paa en eller anden Maade, skal straffes, medens den Velhaver, som yder Betaling, ikke skal straffes. Den højtærede Minister var saa elskværdig at sige til dem, der repræsenterer den Anskuelse, at hvis de vilde sætte sig ind i Forholdene, vilde de nok komme til en anden Anskuelse, og han nævnte Spørgsmaalet om, at Folk i mange Tilfælde var udsat for Pengeafpresning. Den højtærede Minister vil, naar han læser mit Foredrag igennem, se, at jeg udtrykkelig sagde, at jeg forstaa den gode Mening med Justitsministerens Regel, men jeg tror, den er forkert. Jeg gik derfor meget vidtløftigt ind paa Spørgsmaalet Afpresning, endogsaa saa vidtløftigt, at Folk i mit eget Parti troede, at jeg var en Tilhænger af den anden Anskuelse. Jeg gjorde det netop for at vise, at man maatte forstaa, hvorfor den højtærede Minister har foreslaaet den Regel, han har. Men jeg sagde, at jeg trods dette ikke kan bifalde denne Regel, fordi det for mig vilde virke alt for stødende, om Lovgivningsmagten siger: Den, der modtager Betaling, straffer vi, men den, der yder Betaling, straffer vi ikke, eller for at udtrykke det lidt kraftigere: det foreslaas at straffe en ulykkelig fattig Dreng, der lader sig friste af Penge, men den velhavende Slyngel, der gaar saaledes frem overfor Børn, lader vi gaa fri. Det, synes jeg, er forkert. Jeg er, som sagt, klar over den gode Tankegang hos Ministeren, men jeg synes nok, den højtærede Minister kunde lade være med at sige: Hvis den tidligere Justitsminister vilde sætte sig ind i Sagen; thi jeg har jo oven i Købet refereret de to Anskuelse saa loyalt overfor hinanden, som jeg formaaede. Det var netop det, som jeg haabede skulde være Genstanden for Diskussionen, at man paa alle Punkter fremsatte begge Synspunkterne. Der er jo nemlig altid noget, der taler baade for det ene og for det andet.

Jeg har bestræbt mig for at bære mig saaledes ad, jeg har i alt Fald haft den gode Villie dertil; om det altid er lykkedes mig, er et andet Spørgsmaal.

Saa har jeg tilbage den nuværende § 254, hvor jeg ønskede en Ventil, medens den højtærede Minister ikke var begejstret for en saadan. Han mente nemlig, at det faktisk vilde medføre, at den, der kan betale, vilde slippe fri. Det tror jeg er forkert. Naar Ministeren vil se igennem, hvad jeg pointerede, vil han se, at det afgørende netop ikke er Hensynet til Bedrageren, der skulde bevirke, at man lod ham slippe fri, men derimod Hensynet til de Mennesker, der er blevet snydt. Vi har jo oplevet Tilfælde, hvor Familien tilbød at betale 100 000 Kr., og hvor de besvegne vilde blive ulykkeligt stillet, vilde blive ruineret, hvis de ikke fik de Penge. Det var derfor, jeg mente, der burde være en Ventil, men vel at mærke i Overensstemmelse med mit sædvanlige Synspunkt, ikke en Ventil for Administrationen, men for Domstolene til i saadanne Tilfælde at sige, at her foreligger Forholdet saa grelt, at vi af Hensyn til de besvegne maa gaa den Vej, at give Manden fri.

Jeg har fra min Side søgt at fremstille de forskellige Anskuelse saaledes, at ærede Medlemmer kunde se dem overfor hinanden. Jeg tror sjældent, at et Synspunkt er saa klart, at man uden videre kan sige, det er det rigtige. Afgørelsen maa bero paa en Overvejelse af mange Forhold. Jeg er vis paa, at vi fra alle Partiers Side gaar til den Forhandling, der nu skal finde Sted i Udvalget, baade med Lyst til Arbejdet og med Haab om, at det maa lykkes at faa denne Straffelov gennemført saa hurtigt som muligt. Jeg tror, at saaledes er Stillingen indenfor alle Partier. Det er altid det kedelige ved at diskutere offentligt, at saa skal det tidt have agitatorisk Sving. Det synes jeg er forkert, lad os bare tage rent sagligt paa Sagen.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Johannes Lou har Ordet for en kort Bemærkning.

Johannes Lou: Det ærede Medlem, som nu forlod Talerstolen (Rytter), var atter inde paa Berning-Sagen og sagde om denne, at den kunde man have faaet afgjort i Løbet af en Dag, hvis man havde villet indlade sig paa at klippe det foreliggende Straffelovforslag ud paa dette Felt, at lade det komme til at gælde. Jeg tillader mig at spørge det ærede Medlem Hr. Rytter, om det virkelig